

A&C

Martie 2026

Numărul 37

The Academic
Hunger Games

Dream Fragment

Arheologia Primăverii: Triumful
Răsăritului Lăuntric

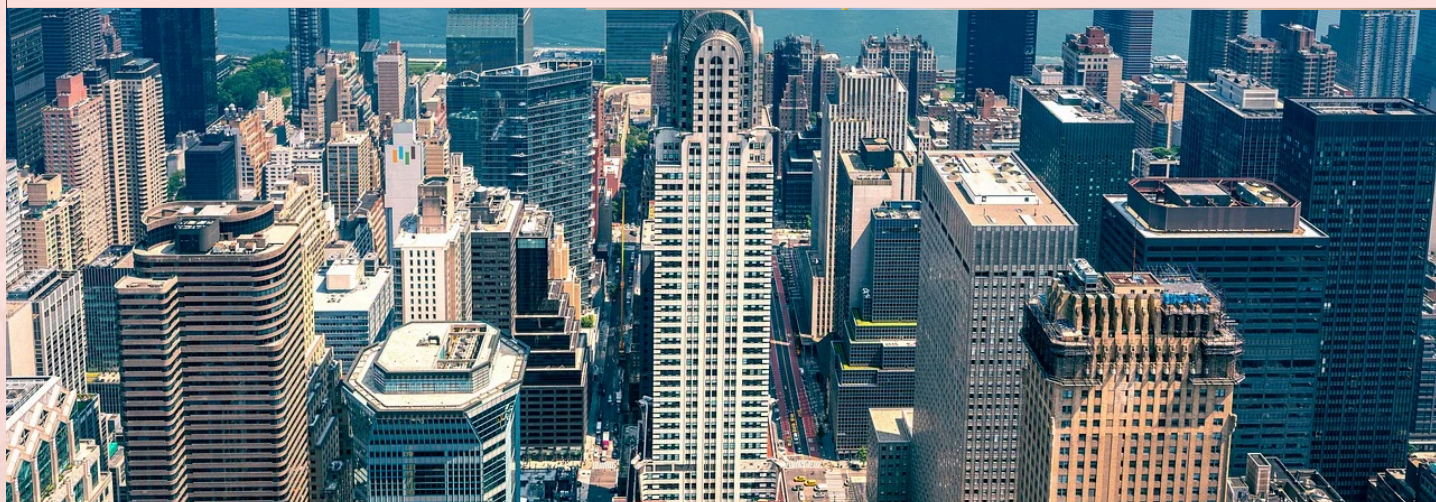
Squid game – întumescimile existenței umane

Prin ochii zodiacului chinezesc

Ce se întâmplă cu încrederea
românilor în bănci?

CERCUL LITERAR

Scriptoria

Our team

Fondator și coordonator al Departamentului Cultural

IANC CRISTIAN

Coordonator

Bădicioiu Ariana Monica

Redacție

**Balea Iulia - Andreea, Mihalache Ioana, Cojocaru Maria, Cerbănescu Tudor,
Himpă Adela, Rădulescu Delia, Țenovici Anastasia, Dumitrescu Ana, Teodoru
Sophia, Cherim Elmira, Manasia Valentina, Lazăr Cristina Maria, Soare - Ionete
Maria - Gabriela, Ilie Andreea Theodora, Ionescu Camelia - Magdalena,
Gavrilă Maria, Faur Mariana, Bădicioiu Ariana Monica**

CUPRINS

THE ACADEMIC HUNGER GAMES—PG 3

Iulia Andreea Balea

DREAM FRAGMENT—PG 6

Mihalache Ioana, Cojocaru Maria, Cerbănescu Tudor, Himpă Adela, Rădulescu Delia,
Țenovici Anastasia, Dumitrescu Ana, Teodoru Sophia, Cherim Elmira, Manasia
Valentina

ARHEOLOGIA PRIMĂVERII: TRIUMFUL RĂSĂRITULUI LĂUNTRIC—PG 10

Igăzar Cristina Maria

SQUID GAME - ÎNTUNECIMILE EXISTENȚEI UMANE—PG 11

Soare Ionete Maria Gabriela

CE SE ÎNTÂMPĂĂ CU ÎNCREDEREA ROMÂNILOR ÎN BĂNCI?—PG 13

Ilie Andreea Theodora

CERCUL LITERAR SCRIPTORIA ASE—PG 16

Ionescu Camelia - Magdalena, Căverilă Maria, Faur Mariana

PRIN OCHII ZODIACULUI CHINEZESC—PG 20

Bădicioiu Ariana Monica

BIBLIOGRAFIE—PG 22

The Academic Hunger Games

DESPRE COMPETIȚIA PE CARE O NUMIM, PEA UȘOR, PERFORMANȚĂ

DE IULI

A-ANDREEA BALEA

Există un moment, de obicei în primele săptămâni de facultate, în care entuziasmul e încă intact. Intrî în amfiteatru cu un soi de curiozitate aproape solemnă, îți deschizi caietul, îți notezi conștiincios primele definiții și îți spui, poate fără să formulezi clar, că aici începe ceva important. Un drum. O devenire. O construcție.

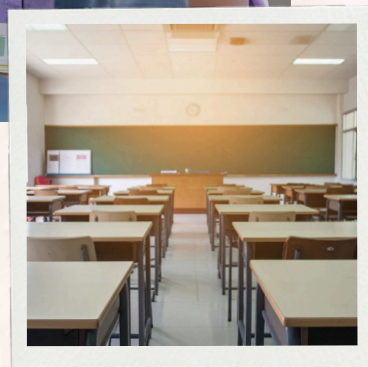
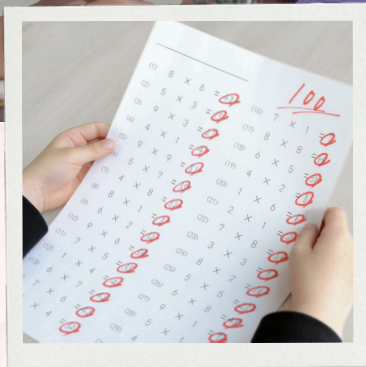
Nu te gîndești la clasamente. Nu te gîndești la medii. Nu te gîndești la burse. Vrei doar să înțelegi.

Și totuși, undeva pe parcurs, aproape pe nesimțite, decorul se schimbă. Fără să existe un anunț oficial, fără să se audă un gong dramatic, începi să simți că nu mai e vorba doar despre învățare. E vorba despre poziționare. Despre comparație. Despre "Cât ai luat?". Despre "pe ce loc ești?". Despre "ai prins bursă?".

Universul din The Hunger Games pare, la prima vedere, exagerat și violent, dar dacă îl desprinzi de săgeți și de costume extravagante, rămîne o idee simplă și incomodă: un sistem care transformă competiția într-un spectacol permanent și care îi face pe participanți să uite de ce au intrat, inițial, în joc.

Nu vi se pare că, uneori, și facultatea funcționează la fel?

Arena noastră nu este o pădure controlată tehnologie, ci un amfiteatru, o bibliotecă sau o sesiune care comprimă sute de pagini în câteva ore decisive. Nu suntem obligați să luptăm unii împotriva altora, cel puțin nu explicit, însă cifrele ne așază inevitabil într-o ierarhie. Și, odată ce ierarhia există, comparația devine reflex.

Începem să ne măsurăm unii pe alții în medii, în puncte, în diferențe de zecimi. Diferențe care, de multe ori, ajung să cântărească mai mult decât diferența reală de competență.

Și atunci apare întrebarea pe care rar o formulăm cu voce tare: pentru ce învățăm, de fapt?

Pentru a înțelege un domeniu în profunzime sau pentru a-l comprima în răspunsuri standardizate? Pentru a deveni mai competenți sau pentru a deveni mai competitivi? Pentru a construi ceva durabil sau pentru a câștiga o cursă de moment?

Sistemul, așa cum este el gândit, premiază capacitatea de a acumula rapid informație și de a o reda sub presiune. Nu este nimic fundamental greșit în asta: memoria și disciplina sunt calități reale. Problema apare atunci când acestea devin singurele criterii vizibile ale valorii. Când ajungem să confundăm performanța punctuală cu potențialul pe termen lung. Când o notă devine etichetă.

Ați observat cât de rar ne întrebăm unii pe alții "Ce ai înțelege?" și cât de des ne întrebăm "Cât ai luat?"? Cât de ușor ne vine să comparăm rezultate și cât de greu ne vine să discutăm idei?

În acest peisaj "Capitolul" nu este o autoritate malefică, ci o mentalitate colectivă pe care o alimentăm fără să ne dăm seama. E cultura în care nopțile nedormite devin motive de mândrie, în care epuizarea e confundată cu ambiția și în care valoarea personală se comprimă, periculos, într-o medie generală.

Și poate partea cea mai incomodă este că nu suntem doar victimele acestui sistem, ci și participanții activi la perpetuarea lui. De fiecare dată când reducem un coleg la nota pe care a luat-o, de fiecare dată când ne judecăm pe noi înșine prin prisma unui rezultat, de fiecare dată când transformăm educația într-un maraton de memorare, contribuim la menținerea arenei.

Există, desigur, o realitate practică: bursele contează, oportunitățile sunt limitate, criteriile trebuie să existe. Nu putem ignora acest fapt. Însă ceea ce pune sub semnul întrebării este proporția pe care o acordăm acestor criterii în raport cu adevăratul scop al educației.

Pentru că, dincolo de frustrarea unei note sau de presiunea unui clasament, rămâne un adevăr pe care îl uităm prea des: suntem privilegiați să fim aici. Avem acces la informație, la profesori, la un cadru în care ni se permite să experimentăm, să greșim, să reluăm. Avem posibilitatea de a alege un domeniu, de a ne imagina un viitor, de a construi o direcție profesională.

Pentru mulți tineri din lume, această posibilitate nu există. Pentru noi, ea a devenit atât de obișnuită, încât o percepem mai degrabă ca pe o presiune decât ca pe o șansă.

Și poate tocmai aici se află ruptura: În momentul în care uităm că educația nu este doar o competiție, ci și un privilegiu. Dacă te-ai simțit vreodată epuizat de comparații, dacă ai simțit că alergi într-un maraton în care nu mai știi de ce ai ajuns să îți pui la îndoială inteligența sau valoarea din cauza unei note, merită să îți adresezi o întrebare simplă: este aceasta întreaga măsură a ceea ce sunt?

Un clasament poate ordona rezultate, dar nu poate ordona caracter. Poate ierarhiza medii, dar nu poate cuantifica gândirea critică, creativitatea, empatia sau capacitatea de a transforma teoria în practică. Viața profesională, dincolo de porțile facultății, nu îți va cere să reproduci un curs pe de rost, ci să rezolvi probleme reale, să colaborezi, să te adaptezi, să gândești.

Poate că adevărata formă de "rebeliune" academică nu constă în a ignora notele sau în a minimaliza performanța, ci în a refuza să îți reduci identitatea la ele. În a învăța cu intenția de a deveni mai competent, nu doar mai bine clasat. În a vedea bursa ca pe un sprijin, nu ca pe un trofeu. În a-ți aminti, chiar și în mijlocul sesiunii, că procesul contează mai mult decât cifra finală.

Pentru că, la final, viața nu te va întreba pe ce loc ai terminat. Te va întreba ce știi să faci, cum gândești, cine ai devenit între timp.

Iar dacă ar fi să parafrazăm metafora, poate că adevărata victorie nu este să câștigi Jocurile Academice, ci să ieși din ele fără să fi pierdut curiozitate, echilibrul și respectul față de tine însuși. Restul sunt doar scoruri afișate pe un panou care, mai devreme sau mai târziu, va fi înlocuit.

Dream Fragment

DEPARTAMENTUL DE GRAFICĂ ȘI ARTĂ DIGITALĂ

Ioana Mihalache

„Ce m-a inspirat pentru această lucrare a fost chiar un vis mai vechi de al meu. De fiecare dată când visez ceva, încerc să rețin ce s-a întâmplat, dar rareori îmi iese, aceasta fiind una dintre dăți. A fost o experiență foarte ciudată, să am un vis plin de oameni cunoscuți, ca apoi să apară această persoană, literalmente fără chip, iar toată atenția mea să fie îndreptată către aceasta. Din cauza aceasta am și ales să îmi fac lucrarea sub forma unui colaj, îmbinând desenul digital cu cel tradițional, dar și alte elemente precum poza din fundal. Această alegere este menită să reflecte și amestecul între familiar și necunoscut din visul avut.”

„Inspirația din spatele lucrării mele este dată de vulnerabilitatea cauzată de momentul în care te lași să visezi liber și arăți cine ești cu adevărat. Astfel am încercat să redau expunerea emoțiilor într-un spațiu larg și liniștit, unde toate visele pot fi acceptate.”

Maria Cojocaru

„Ideea a plecat de la o „imagine” pe care mi-o aduc aminte dintr-un vis. Deși nu știu exact cum arăta ceea ce am visat, îmi amintesc foarte bine ce am simțit, iar astfel am încercat să recreez, pe cât de mult posibil, această stare – oscilația dintre momentele în care pare că tot ceea ce faci este predestinat și cele în care fiecare lucru mărunț îți poate schimba radical destinul.”

Cerbănescu Tudor

„Am avut un vis în care mă plimbam pe o stradă pustie, în pijamale, ținând de mână un copil mic. Nu știu unde mă aflam, dar locul avea un aer nostalgic și surprinzător de liniștitor. Am realizat apoi că visul a apărut într-o perioadă plină de schimbări pentru mine, ca nouă studentă, de aceea subconștientul meu a început să fabrice vise cât mai abstracte și ciudate, precum cel de aici. Cred că desenul vorbește atât despre vulnerabilitatea de a „ține de mână” propriile amintiri la care ne e jenă sau teamă să ne gândim, cât și despre sentimentul straniu de a pași pe un drum abia luminat care nu știi unde te va duce...”

Adela Hîmpă

„Lucrarea mea are la bază dorința permanentă de a fi ales de cei din jurul tău, indiferent de insecuritățile pe care le-ai avea. Inspirată din vise mai mult abstracte, care se simt ca o îmbrățișare caldă dis de dimineață, lucrarea pune accentul pe sinele privit prin ochii celorlați.

M-am jucat cu texturi picturale ce imită acuarelele, ca să construiesc o imagine familiară, dar estompată a visului.”

Delia Rădulescu

Anastasia Tenovici

„Este o idee ce mi-a venit pe moment, dar cred ca are legatura cu pasiunea mea pentru cultura chineză. Uneori nu pot să nu mă întreb daca există așa zisele "vieți trecute" și cum ar fi fost pentru mine personal, așa că acest desen este pentru mine o combinație dintre aceste două gânduri, un "cum ar fi dacă", un gând ca un vis rapid și trecător transcris în culori și atmosfera din acest desen.”

Ana Dumitrescu

Sophia Teodoru

„În această lucrare am explorat ideea de dualitate și control, momentul în care reflexia nu mai este o copie fidelă, ci o versiune mai sinceră, poate chiar mai periculoasă. Am vrut să creez o tensiune subtilă între calmul exterior și intensitatea ascunsă, folosind contrastul și compoziția pentru a comprima spațiul și a amplifica privirea. Pentru mine, desenul vorbește despre identitate și despre acea parte din noi care învață forma... dar nu și masca sau emoțiile.”

Elmira Cherim

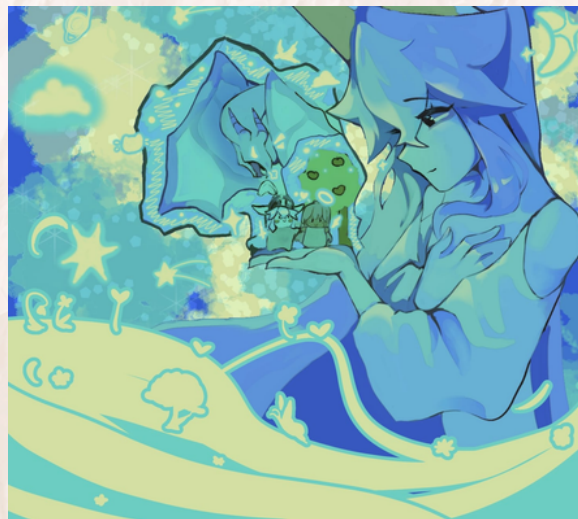
„Desenul este inspirat de ideea de a visa și într-un fel cum creezi o nouă lume în capul tau. Am decis să fac un portret, eu fiind „zeița viselor”, scriind o nouă poveste dar ațipind. Culorile sunt alese încercând să creez o atmosferă nostalgică și calmă, unde ar adormi oricine.”

Dream fragment - Când visul devine imagine

Seria Dream Fragment s-a născut dintr-o idee simplă, dar profundă: fiecare dintre noi poartă în interior un univers de vise, emoții și fragmente de gânduri care rareori ajung să fie exprimate vizual. În cadrul Departamentului de Grafică și Artă Digitală, ne-am dorit să transformăm aceste stări efemere în imagini care pot fi privite, interpretate și simțite de ceilalți.

Conceptul pornește de la ideea că visele nu sunt întotdeauna coerente sau complete. Ele apar adesea ca fragmente, simboluri sau scene care ne rămân în minte fără o explicație clară. Dream Fragment invită artiștii să surprindă tocmai aceste momente: o emoție, o atmosferă, o amintire sau o imagine care pare desprinsă dintr-un vis.

Maria Dumitru, coordonator GAD

Valentina Marasia

„Inspirația pentru această lucrare vine din nostalgia desenelor animate vechi din copilăria mea și din modul fascinant în care vedeam lumea, pe care le-am pus să fie trăite de un personaj pe care îl desenez încă de când eram mică și mi-a fost alături toată viața în aventura mea de a încerca să învăț să desenez. Am folosit un stil simplu, aproape ludic, pentru a lăsa loc imaginației să zburde. Mixul de culori reci cu accente calde este o metodă personală pentru acest sentiment de “safe zone” pe care mi-l oferă amintirile copilăriei.”

Arheologia Primăverii: Triumful Răsăritului Lăuntric

Lazăr Cristina Maria

Primăvara, în esența ei profundă, nu este un simplu acord de tranziție astronomică, ci o victorie a memoriei asupra inerției. Iarna ne obișnuiește cu o anumită rigoare a tăcerii, un spațiu psihologic în care totul se retrage nu din slăbiciune, ci dintr-o nevoie ancestrală de autoconservare. Sub crusta rece a lumii, viața nu moare, ci se arhivează, se esențializează. De aceea, prima dimineață de martie nu este doar un început de zi, ci o decizie monumentală a firii. Când soarele străpunge linia orizontului, el nu aduce doar căldură, ci declanșează o restructurare lăuntrică. Lumina operează ca un mecanism fin care așază din nou acul pe discul lumii: deodată, liniștea statică se transformă într-un freamăt, într-un vals lent și maiestuos al materiei care prinde curaj să respire.

A renaște este un act de o vulnerabilitate absolută. Înseamnă să abandonezi siguranța armurilor de gheață și să permiți noului să te redefinească. Procesul în sine are o eleganță aproape desuetă, atemporală, amintind de răbdarea cu care se desface sigiliul de ceară al unei scrisori așteptate decenii la rând. Nu există grabă în felul în care pământul absoarbe lumina; există doar o asumare totală a prezentului. Soarele care se înalță devine martorul suprem al acestui efort psihologic: el topește granițele dintre ceea ce am fost nevoiți să fim în întuneric și ceea ce suntem liberi să devenim sub claritatea zorilor.

În această eflorescență generală, spiritul uman își regăsește propria verticalitate. Să asimilezi primăvara înseamnă să accepți că nicio iarnă nu este definitivă, că orice izolare este doar pregătirea tăcută pentru o expansiune mai vastă. Când razele dezvelesc pământul reavăn, ele ne demonstrează că renașterea nu înseamnă ștergerea trecutului, ci o integrare a lui într-o formă superioară de existență. Fiecare mugur care sparge scoarța rigidă a timpului este o dovadă incontestabilă că, în ciuda oricărui ger, impulsul de a căuta orizontul este gravat în însăși fibra universului.

Renașterea este curajul formidabil al spiritului de a-și aminti lumina, transformând fiecare iarnă a lăuntrului în începutul unui răsărit absolut.

Squid game – Întumecimile existenței umane

SOARE-IONETE MARIA-GABRIELA

Învăluită în trâmbițele jocurilor copilăriei, gonind prin tunelul eșafodajului viu colorat și împânzită de simbolurile indispensabile oricărui jucător pasionat de tehnologie, capodopera anului 2021 rămâne marcantă pentru fiecare rațiune care-i e supusă și stârnește fiorul imaginației în suflet. Cu înțelegerea tremurândă, privind transformarea cruntă a ceea ce părea un afacerist de succes ori un bunic de o bunătate rar întâlnită, o singură întrebare răsună în mintea tuturor... Oare... Oare „Jocul calamarului” are un fundament mai profund decât imaginația creatorului?

Respectând întrucâtva ordinea firească a episoadelor, aș vrea să reamintesc, drag cititor, cauzele schimbării radicale a cursului destinului lui Gi-hun: restructurarea companiei auto Dragon Motors, ce îi aduce concedierea, dar și greva imediat următoare, tulburătoare pentru star, întrucât aceasta închide în sine uciderea de către poliție a colegului său. Se pare că evenimente similare au marcat interesul lui Hwang Dong-hyuk (regizorul și scenaristul seriarului semnat de Netflix), mai precis revolta din 2009 a SsangYong Motors. În scopul obținerii de profit, firma și-a transferat activele către investitorii globali, ajungând să concedieze, pe neașteptate, nu mai puțin de 2645 de oameni, reprezentând 43% din forța sa de muncă. Însă nu aici se termină nedreptățile profunde...

Dați în judecată pentru așa-zisul „prejudiciu” adus companiei, membrii sindicatului au fost obligați să plătească amenzi de 9 milioane de dolari, sumă la care fiecare întârziere adăuga aproximativ 350 de euro... Și de unde ar fi putut ei restitui banii dacă angajarea la alte mari companii coreene le-a fost interzisă?

Salarii rămase drept rezerve, bunuri de preț, locuințe... erau confiscate de instanțe pentru a compensa datoriile. Nemaисуportând presiunea, 43 de foști-angajați și-au pierdut viața. Conform Labornotes, ultimele lor vorbe sunau astfel: „Salariul meu a fost redus dramatic și este dureros să le dau copiilor mei ramen pentru că nu-mi permit să cumpăr orez.”; „Vă las datoriile doar până în ultimul moment. Îmi pare atât de rău.”

Evident, empatia față de astfel de situații este aprofundată de experimentarea lor. După cum singur declară, nici Hwang Dong-hyuk nu a scăpat de situația materială precară, fiind nevoit să facă împrumuturi imense pentru a-și continua traiul în societatea vremii, în care puținii cetățeni înstăriți sunt înconjurați de mari datornici (se pare că angajamentele financiare cumulate pe gospodărie au ajuns, în 2022, la 105% din PIB, fiind cele mai mari de la nivelul Asiei²)... În disperarea de atunci, scenaristul și-a imaginat o „salvare”: competiția pentru bani. Transpunându-se, apoi, în austeritatea regimului, scriitorul a crescut miza probelor, a subliniat duplicitatea aparențelor, creând jocuri de copii mortale, jocuri ale anilor '80 din Coreea precum „Unu, doi, trei, la perete stai!”, „Dalgona”, „Trasul frânghiei”, „Pog”-ul american și, bineînțeles, eponimul „Jocul calamarului”.

Vine, desigur, întrebarea de ce această ultimă „întrecere” a fost aleasă drept competiție finală. Dublând simbolistica evidentă, „Ojing-eo” era unul dintre cele mai agresive jocuri ale copilăriei autorului, de o competitivitate rar întâlnită („apărarea poate face orice este necesar ... pentru a ține ofensiva departe de câștig”¹), care, înfruntând tricourile rupte, împingerile și bătăile, te făcea să te simți „stăpân pe întreaga lume” (citată extras din descrierea lui Gi-hun).

Am lăsat, după cum era de așteptat, la finele acestui articol faptele care mi-au stârnit șocul imediat ce le-am citit, cu câteva luni în urmă... Întreaga idee a serialului semnat de Netflix nu este doar un mit...

Între anii '70-'80 (să fie, oare, o coincidență că jocurile alese erau populare în aceeași perioadă?) un așa-numit „centru de reabilitare” a funcționat în adâncimile pădurilor orașului Butan din Coreea de Sud. Oameni ai străzii, orfani, persoane cu dizabilități, muncitori, studenți, tineri sau copii pierduți de părinți erau adunați acolo și condamnați la trudă silnică. După ce, înfometați și dormind numai câteva ore (la 5 dimineața alarmele sunau începutul unei noi torturi), executau munci grele, erau obligați să se lovească unii pe alții, pentru a-i distra pe supraveghetori. Iar cei care nu reușeau să-și îndeplinească „datoriile” determinau amplificarea pedepselor asupra celorlalți...

Așa numita „a doua șansă” în televiziune, îi droga pe cei având trup neputincios, iar pe copii îi obliga să aibă tunsoare de deținuți și să doarmă între rândurile de paturi suprapuse, în urletele câinilor de pază... Și oricine încerca să scape era, imediat, ucis.

Prin neîncetate rugi, dintre care unele, deși forțate (totul se desfășura, în viziunea polițiștilor, „în numele bibliei”), își păstrau esența pură, în 1989, un procuror numit Kim, plecat la vânătoare, ajunge să descopere lagărele ascunse și, anunțând autoritățile, află că totul fusese planificat pentru ca, la jocurile olimpice din 1981, orașul să fie „curățat” de cei fără locuință ori considerați „nepotriviți” pentru societate. Mai mult, guvernul plătea directorul locului „per persoană”, astfel că și polițiștii care colaborau erau recompensați substanțial. 20 de milioane de dolari ajunseser să primească Parker înainte ca centrul pe care îl coordona să fie închis. Dar, cum decizia fusese susținută de oficiali cu rang înalt, pedeapsa acestuia s-a rezumat la numai 2 ani și jumătate de închisoare... Atât a fost plata pentru cele 4 mii de destine ucise...

Unul dintre cunoscuții supraviețuitori ai acestui regim a fost un tânăr, Yun, care, la numai 12 ani, era premiant la învățătură și își ajuta, conștiincios, mama bolnavă, gătind și făcând treburile casnice. Pe atunci, pleca într-unul dintre orașele învecinate împreună cu un prieten de familie și, surprins de grandoarea nespecifică satului în care locuia, a rămas să se joace într-o sală specifică. Sub masca reîntoarcerii acasă, polițiștii l-au urcat într-o dubă albă și l-au dus în „Brother Home”. Ani mai târziu, după disperate încercări de a contacta autoritățile, tatăl său îl găsește... Fusese și el reținut întrucât, în beția pricinuită de pierderea unicului copil, a implorat poliția să-l ajute. Slăbit de muncă, după câteva luni de la nesperata reîntâlnire, bărbatul a dispărut fără urmă, lăsându-i fiului său numai o prăjitură de orez pe care o salvase de anul nou...

În speranța de a atinge rondelul victoriei, obișnuitele pătrate trebuie ca, sărind într-un picior, să dovedească putere. Singura lor speranță e umanitatea ascunsă-n vrăjmași... Dar, oare, orbiți de paradele victoriei, mai au „apărătorii” loc de omenie?... Prin destine ca Gi-hun și, în ultimă instanță, prin rațiuni ce se căiesc aidoma lui Hwang In-ho, Hwang Dong-hyuk și Netflix dovedesc că mai există, încă, speranță...

Ce se întâmplă cu încrederea românilor în bănci?

ILIE ANDREEA THEODORA

În zilele noastre, cu toții folosim, într-o formă sau alta, serviciile băncilor. Fie că avem un card de debit pentru salariu, un credit de nevoi personale sau pur și simplu o aplicație de mobile banking prin care ne plătim facturile, banca a devenit un personaj de nelipsit din viața modernă. Pentru un furnizor al unui serviciu atât de integrat în rutina noastră zilnică, ar fi greu de crezut că ar putea exista un factor profund de neîncredere în relația dintre client și bancă. Și totuși, acest paradox definește realitatea din România.

Este un sentiment pe care mulți români îl poartă cu ei ca pe o a doua natură: neîncrederea în bănci. Deși suntem în secolul XXI, iar instituțiile de credit sunt mai prezente ca niciodată în viața de zi cu zi, relația dintre români și băncile lor rămâne una tensionată, marcată de scepticism și o distanță prudentă.

Datele vechi, dar relevante, ale unui sondaj IRES din 2011, citat de Ziarul Financiar, pictau un portret grăitor al acestei relații disfuncționale. La acea vreme, mai mult de trei sferturi dintre respondenți (76%) afirmă că preferă să aibă „de lucru cât mai puțin cu băncile”. Mai mult, doar 3% dintre utilizatorii de servicii bancare aveau foarte multă încredere în aceste instituții. În spatele acestor cifre se aflau percepții puternice: 90% dintre oameni credeau că „contractele dintre bănci și clienți sunt în avantajul băncilor”, iar 89% considerau că oamenii nu sunt suficient de atenți când intră în astfel de relații contractuale. Această percepție a unui dezechilibru de putere și a unor clauze ascunse a alimentat decenii la rând o relație bazată pe neîncredere.

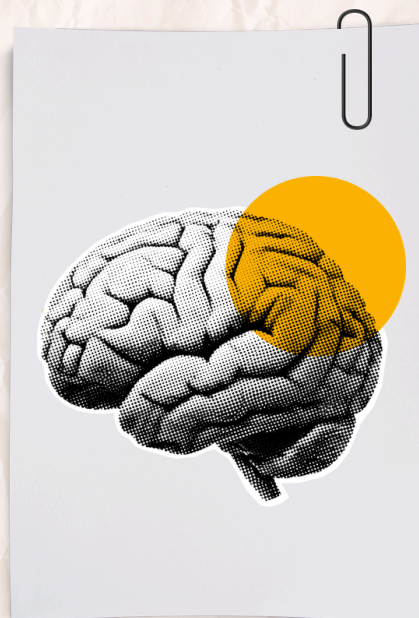
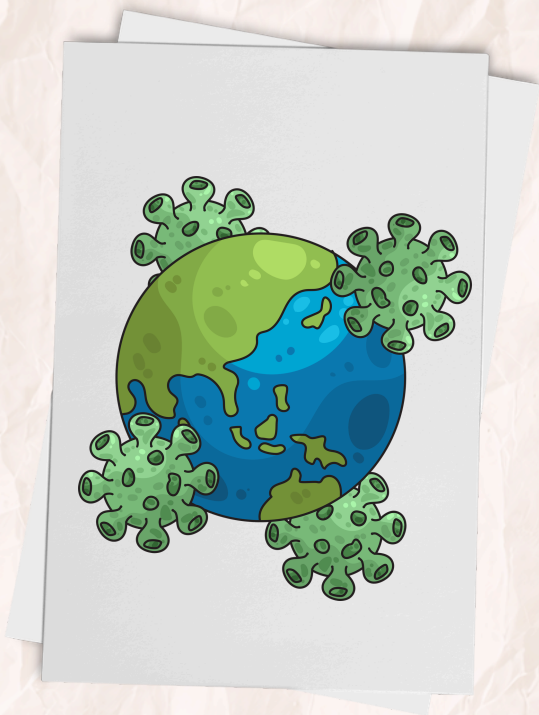

Rădăcini adânci în istorie și mentalitate

Neîncrederea nu apare peste noapte. Ea își are rădăcinile într-o istorie bancară tumultuoasă și în experiențe personale sau colective negative. Privind retrospectiv, evoluția băncilor, așa cum o prezintă Historia, de la simple depozite din antichitate la instituții financiare complexe, a fost întotdeauna strâns legată de dezvoltarea economică. Însă, în România, această evoluție a fost întreruptă de perioade de instabilitate, crize economice și, nu în ultimul rând, de prăbușirile financiare de la sfârșitul anilor '90, care au șters economiile a mii de oameni. Aceste evenimente au lăsat cicatrici adânci în memoria colectivă, transformând banca dintr-un potențial partener într-un "inamic" cu care trebuie să interacționezi cât mai puțin.

Pandemia, un catalizator neașteptat al schimbării

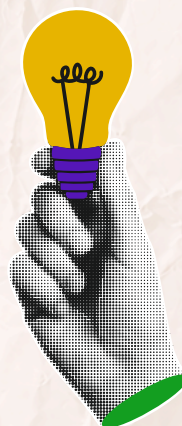
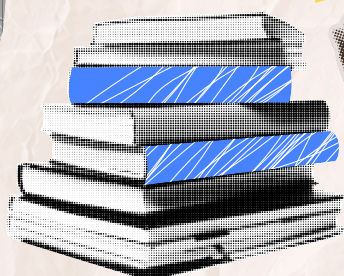
Cu toate acestea, în ultimii ani, pe fondul crizei sanitare, s-a conturat o schimbare subtilă, dar semnificativă. Într-un interviu acordat Asociației Române a Băncilor (ARB) în 2021, Florin Dănescu, Președintele Executiv al ARB, observa o "îmbunătățire accentuată a imaginii băncilor în percepția publică". Discursul agresiv părea să se tempereze, iar românii începeau să înțeleagă rolul vital al băncilor în susținerea economiei într-un moment de cumpănă. Dănescu subliniază că pandemia a acționat ca un test de stres, dar și ca o rampă de lansare pentru o nouă relație. Băncile s-au implicat activ în schemele de sprijin economic, au acordat moratorii la plata ratelor și au demonstrat o flexibilitate mai mare. Această implicare a început, încet, să dizolve din neîncrederea cronică. "Senzația principală pe care o lasă acest interviu", notează autorul de la ARB, "este constituită de dorința sinceră pe care o manifestă Florin Dănescu față de consolidarea încrederii în ADN-ul societății românești".

Cu toate acestea, reconstruirea încrederii nu este o sarcină facilă. Dănescu o descrie drept "probabil cel mai greu, dar și cel mai important proiect al nostru". Este un demers complex, de durată, care necesită eforturi susținute și consecvență. ARB, în acest sens, a dezvoltat o activitate intensă pentru a îmbunătăți dialogul cu autoritățile, mediul de afaceri și publicul larg. Doar în anul 2020, asociația a derulat 220 de proiecte și acțiuni, a participat la 223 de ședințe de lucru cu specialiști și a transmis peste 550 de propuneri și fundamentări către Guvern și Parlament.

Concluzia care se desprinde este că neîncrederea românilor în bănci nu este un moft, ci o realitate construită în timp, pe fondul unor experiențe negative și al unei comunicări deficitare. Deși drumul este lung și plin de obstacole, eforturile concertate ale industriei bancare de a deveni mai transparente, mai aproape de nevoile clienților și mai implicate în soarta economică a țării par să dea primele semne de schimbare. Rămâne de văzut dacă aceste eforturi vor reuși să transforme o relație de conveniență forțată într-un parteneriat autentic, bazat pe respect și, în cele din urmă, pe încredere.

Concluzia care se desprinde este că neîncrederea românilor în bănci nu este un moft, ci o realitate construită în timp, pe fondul unor experiențe negative și al unei comunicări deficitare. Deși drumul este lung și plin de obstacole, eforturile concertate ale industriei bancare de a deveni mai transparente, mai aproape de nevoile clienților și mai implicate în soarta economică a țării par să dea primele semne de schimbare. Rămâne de văzut dacă aceste eforturi vor reuși să transforme o relație de conveniență forțată într-un parteneriat autentic, bazat pe respect și, în cele din urmă, pe încredere.

CERCUL LITERAR

Scriptoria

ASE

Dans fără rațiune

Ionescu Camelia-Magdalena

Ce ar fi dac-aș pleca
Și nu m-aș mai întoarce?
Ce ar fi dac-aș putea uita
Persoana pe care am strâns-o-n brațe?
Dar ce ar fi dac-aș rămâne și aș ierta,
Chiar dacă sufletul de dezamăgire s-ar
păta?

De te-ai putea vedea ai fi chiar uluită
Căci te trezești în mintea mea și-mi stai în
brațe ghemuită
Al tău portret în mintea mea-i pictat
Și-n ochii verzi ca iarba acestă-i reflectat

Amorul după dans e tot ce îți dorești
Să-mi simți în larg florii și-apoi să te oprești
Iar sunetul viorii în sala să răsună
Iar tu și eu să ne-nvârtim, uitând de rațiune

Curcubeu în furtună

Ionescu Camelia-Magdalena

Când crezi că nimic nu mai are scăpare,
Tine-te de cer și vei fi ghidat pe mare.
Din întuneric, lumina se va naște,
Iar haosul din jurul tău, va dispărea în
pace.
Crează-ți curcubeul,
Deși e totu-nchis,
Setează-ți și speranțe,
Căci ești în paradis.
Deschide-ți carapacea,
Privește înainte,
Dar nu uita ca-n drumul tău să fi lucid la
minte.
Adu-ți aminte de trecut,
Dar nu fi prizonier,
Ci lasă-te purtat de valuri,
Chiar de-i furtuna-n drumul tău.
Privește cu speranță,
Înconjurat de vise,
Și dă-ți voie să simți,
Să renaști din ruine.

Între șoapte și adio

Ionescu Camelia-Magdalena

„Te am uitat”, ea s-a mințit,
„Te am iubit”, ea ți-a șoptit,
Te-a avut și a durut,
Te-a lăsat și s-a pierdut.

Cruda dragoste lovește,
Când dorul a două inimi se-ntâlnește.
Ea copil voios de fel,
El băiatul cel rebel.

A durat cât a durat,
Și-ntr-o zi s-a încheiat.
Ea plângea în hohote,
El voia să sufere.

Cei doi iar s-au separat,
Lumea lor s-a destrămat,
Fata blândă și naivă,
Acum e o focoașă mică,
Iar băiatul cel rebel,
Zburdă ca un porumbel.

Arta subtilă a oamenilor

Gavrilă Maria

Un stol de păsări ce-și găsește drumul către casă,
O rază de soare ce-ți zâmbește rușinoasă,
Un buchet de flori pus în vază
Și-o liniște la care mulți oameni doar visează.

Sceptrul cerului cu nori se-mbată
Și-n primă zi de primăvară s-arată,
Tăcut și subtil cât să nu se observe,
Că speranța lumii își dorește să o conserve.

Din nimic se naște o galaxie
Și dintr-un sărut de soare renaște o poezie,
Ce cu dor de inimă vrea să se scrie,
Cum arta Pământului trezește sufletele din
anestezie.

Ecouri din haos

Gavrilă Maria

Doamne, ce decor curios,
Toate sunt cu susul în jos.

Unde sunt acele vechi manuscrise
În care răspunsurile sunt precise?
Sau acele antice tablouri
Ce-au fost pictate-n vechi depouri?

Multe scenarii creionate,
Mototolite, aruncate,
Se zbat să iasă la iveală
Într-o lume ideală.

Privesc candela-cerului,
Lăsând, în spate, doar umbra trupului.
Spre o lumină nouă mă îndrept,
În căutarea adevărului drept.

Și până când ai să mai trăiești din ce-ai pierdut, în loc să vezi ce-ai rămas?

Gavrilă Maria

Te consideri decăzut din drepturi,
căutând liniștea prin cercuri
de ființe ce-și poartă căștile pe urechi,
câci dacă și le-ar da jos... ar fi copleșiți de sentimentele
vechi.

Te afunzi constant într-o condiție
ce ți-a devenit o marmă a dicției,
ce-ți pune la încercare tainele credinței,
ajungând chiar să stingă scânteia dorinței.

Așa de tare îți place să te denigrezi?
Să uiți ce ai putea să creezi,
să simți ce înseamnă să visezi
sau de unde începi să decolezi?

Să te condamni singur la tăcere,
fără ca măcar să știi unde se transpune
toată iubirea din viscere?
De ce o pui mereu în amintirile alea „bune”?

De ce te sufoci cu scrum constant,
cu acel sentiment de „neindeajuns” prea pregnant,
sau cu conexiuni de la care ai rămas restant?
...cum e să-ți obligi copilul să fie distant?

Ne infloresc sufletele din nou

Mariana Faur

Cu câte flori se face primăvară?
Dacă ar fi anotimpul acesta zi de zi
Ne-am manifesta diferit unii cu ceilalți?
Primăvara este și o stare interioară.
Mi-aș dori să înflorească florile
Mereu în grădinile sufletelor noastre.
Ne plimbăm prin parcuri, dar ne evităm
Din cauza emoției.
Măcar cerul să fie părtaș la amorul nostru
Și primăvara binecuvântare.

Scrum

Gavrilă Maria

Controverse fel de fel,
Unii zic că ar fi trebuit să fie altfel,
Dialog fără răspuns
Cred că ești puțin ursuz.

Ser de viață muritor,
Îmi vine să urlu de dor,
Aici petrec zile întregi
În scorbura cea de veci...

Măinile mi le împreunez
Când pe piept le așez
Și încep să te visez.

Plânsete s-aud în jur...
„Vino înapoi răsând!”
O iluzie sceptică
Ce totuși mi se pare comică.

N-am de gând să mă întorc,
Chiar dacă ard latent cu foc
O simplă rugămintă am...
Scrumul ce rămâne
Să-l îmbraci în rugăciune.

Poemul primăverii

Mariana Faur

Am alergie la polen.
Fiecare petală ascunde o poveste neștiută.
Tu așteptai primăvara la ușă,
Dar s-a copt în inima ta
Și mi-ai transmis-o
Prin telepatie.
Vreau să renaștem și noi
În emoția acestei primăveri
Și să mă ascunzi în sufletul tău
Ca pe o floare de nu-mă-uita.

Scriptoria, de la vis la realitate

Pentru mult timp, am privit scrisul ca pe o formă de retragere, un hobby pe care îl păstram exclusiv pentru mine. Însă, la un moment dat, am realizat că literatura are nevoie de rezonanță pentru a trăi cu adevărat. Aceasta a fost motivația principală care m-a determinat să fondez **Scriptoria ASE**. Impulsul meu a fost clar de la bun început: să scot creația din agendele uitate și să îi ofer o scenă.

Am vrut să demonstrez că, într-o instituție dedicată științelor economice, există suficient spațiu pentru introspecție, pentru nuanțe și pentru frumos. Scriptoria nu a fost gândită doar ca un simplu cerc de lectură, ci ca un punct de atracție pentru toți cei care împărtășeau, în tăcere, aceeași pasiune. Ne-am propus să transformăm o activitate individuală într-un dialog deschis.

Bucuria mea cea mai mare astăzi este să văd cum această inițiativă a prins rădăcini. Am reușit să dezvoltăm un mediu de încredere în care studenții nu doar că își exersează condeiul, dar capătă curajul de a se lăsa descoperiți de ceilalți. Este dovada clară că am conturat mult mai mult decât un proiect literar; am format o comunitate bazată pe conexiuni autentice, unde cuvintele noastre au, în sfârșit, greutate și ecou.

- Lazăr Cristina Maria - Cofondatoare & Coordonatoare Scriptoria ASE

Scriptoria ASE a luat naștere în 2025 dintr-o nevoie pe care am simțit-o tot mai clar în mediul universitar, aceea ca vocea scriitorilor să fie auzită. Într-un spațiu dominat de logică economică, analize și cifre, mi s-a părut firesc să existe și un loc dedicat sensibilității, reflecției și expresiei artistice. Nu pentru a combina economia cu literatura, ci pentru a le permite să coexiste, fiecare cu limbajul și rostul său.

Pentru mine, scrisul a fost întotdeauna modul prin care trăirile capătă formă și sens. Poezia este locul în care vulnerabilitatea devine luciditate, iar emoția se transformă în cuvânt. Din această convingere s-a născut Scriptoria, din dorința ca arta să fie rostită, auzită și simțită.

Astăzi, Scriptoria ASE este un spațiu deschis și prietenos pentru cei care simt nevoia de a scrie și de a împărtăși. O dată la două săptămâni, poeziile membrilor își găsesc locul pe paginile noastre, devenind punți între experiențe personale și o comunitate care știe să asculte.

Ceea ce mă bucură cel mai mult este dorința de implicare a celor care fac parte din acest cerc și plăcerea autentică de a scrie, de a explora și de a se exprima liber.

Scriptoria ASE este, înainte de toate, un lăcaș de artă, un loc în care cuvintele își găsesc glas, iar literatura își păstrează puterea de a spune ceea ce, uneori, cuvintele obișnuite nu pot.

- Hordoan Florin - Fondator & Coordonator Scriptoria ASE

Prin ochii zodiacului chinezesc

Ariana Monica Bădicioiu

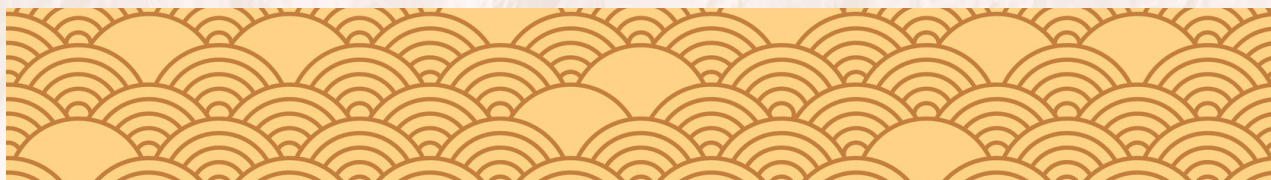
Sursă motivațională zilnică, impuls pentru a îndeplini visuri. O iluzie frumoasă, dar cu o urmă de adevăr în spate și o tradiție veche de sute de ani.

Zodiacul chinezesc, Shēngxìào, cuprinde sub umbrela sa mixul fascinant al astronomiei vechi, filosofiei și al legendelor pline de farmec. Atavismul acestuia este de-a dreptul miraculos, urmărind parcursul a peste 3500 de ani de istorie, dacă ne luăm după originile șamanice ale acestuia, peste 3000, considerând datele astronomice, și aproximativ 2000-2200 de ani, având în vedere dovezile scrise despre acesta și forma actuală cu cele douăsprezece animale reprezentative.

Caracterul legendar îmbină elemente realiste, astfel se nasc atât legende, cât și rădăcini istorice și științifice, dovedite. În literatura și cultura chineză, cea mai răspândită legendă este marcată de legenda Marii curse. Conform poveștii, geneza acestuia reprezintă alegerea animalelor, printr-o întrecere organizată de Împăratul de Jad, altfel spus stăpânul cerurilor, pentru a afla ordinea calendaristică a animalelor.

Întâiul animal al zodiacului este șobolanul, ajungând pe prima poziție prin colaborarea cu boul. Acesta fiind mic, dar nu un înotător desăvârșit, a primit ajutor din partea boului pentru a fi dus în spate peste un larg râu. Cu puțin înaintea malului, șobolanul a sărit de pe spatele boului bun la suflet, ajungând primul. Iepurele a reușit traversarea râului prin sărituri consecutive din piatră în piatră. Dragonul, un animal impozant, deși avea abilitatea de a zbura, și-a oprit cursa pentru a aduce ploaia unor săteni însetați, dar și pentru a ajuta iepurele, ajungând la linia de sosire pe cel de-al cincilea loc. Ultimul animal reprezintă porcul, fiindu-i foame, acesta s-a oprit la jumătatea drumului pentru a-și potoli foamea, adormind după un timp. Ordinea completă, folosită și în zilele noastre, a legendei urmărește firul următor: Șobolan, Bou, Tigru, Iepure, Dragon, Șarpe, Cal, Capră, Maimuță, Cocoș, Câine și Porc.

Rădăcinile istorice, bazate pe știință, se află dincolo de mituri, având soliditate. Dovezile arheologice, descoperite pe oase de oracol, apar încă din timpul Dinastiei Han (202 î.Hr. – 220 d.Hr.) –dar se crede că sunt mult mai vechi. Încă din acele timpuri, sistemul este legat de orbita planetei Jupiter, descoperită de chinezii antici ca având o rotație completă în jurul soarelui de aproximativ 12 ani. După această descoperire cerul a fost împărțit în 12 secțiuni. La cele 12 ramuri terestre au fost atribuite 12 simboluri abstracte, urmând a fi înlocuite de animale ulterior.

Celor 12 animale le este atribuit câte un element: Lemn, foc, pământ, metal și apă. Fiecare animal se combină cu un element și creează un ciclu complet de nu mai puțin de 60 de ani.

Anul Nou chinezesc începe concomitent cu apariția primei Luni Noi și marchează apogeul efervescenței chineze.

Poți recunoaște un om după caracteristicile zodiacale? Răspunsul este simplu: uneori. Fiecare animal are o scurtă simbolică, după cum urmează:

- Șobolan: inteligență, adaptabilitate;
- Bou: diligență, forță, onestitate;
- Tigru: curaj, imprevizibilitate;
- Iepure: eleganță, prudență, amabilitate;
- Dragon: putere, noroc, noblete;
- Șarpe: înțelepciune, mister, intuiție;
- Cal: energie, independență, viteză;
- Capră: creativitate, blândețe, pace;
- Maimuță: istețime, curiozitate, joacă;
- Cocos: observație, punctualitate, mândrie;
- Câine: loialitate, prudență, dreptate;
- Porc: generozitate, compasiune, belșug;

Acestora li se multiplică unele calități în funcție de element, după cum urmează:

Lemn: creștere, creativitate;

Foc: pasiune, energie, entuziasm;

Pământ: stabilitate, răbdare, pragmatism;

Metal: reziliență, hotărâre, rigoare;

Apă: intuiție, adaptabilitate, calm.

Acest calendar își dovedește reziliența și obicuitatea, prin prezența sa activă de-a lungul anilor și împrăștierea sa la nivelul mapamondului. Cu toate acestea, este bine să nu ne lăsăm deciziile importante sau convingerile afectate de acesta.

Fun fact: Pisica nu se află în zodiac, deoarece trebuia trezită de șobolan pentru cursă, iar acesta nu a mai trezit-o. De aceea, și în zilele noastre, aceste animale sunt rivale.

Bibliografie

<https://www.facebook.com/NoonaChronicles/posts/so-there-are-some-saying-that-this-inspired-squid-game-brothers-home-which-was-t/973646027956850/>

<https://betanews.ro/serialul-squid-game-inspirat-din-fapte-reale-ce-s-a-intamplat-in-coreea-de-sud-in-anii-80-video-foto/>

<https://betanews.ro/serialul-squid-game-inspirat-din-fapte-reale-ce-s-a-intamplat-in-coreea-de-sud-in-anii-80-video-foto/>

<https://www.news.ro/externe/coreea-de-nord-a-executat-elevi-pentru-ca-au-vizionat-serialul-squid-game-1922403610532026020922342038>

<https://labornotes.org/blogs/2021/10/real-life-auto-strike-behind-runaway-netflix-hit-squid-game1>

<https://www.marieclaire.com/culture/a37824981/squid-game-games-real-life-netflix/2>

<https://panorama.ro/squid-game-adevarurile-economice-coreea-de-sud/#:~:text=Concursul%20e%2C%20de%20fapt%2C%20unul%20de%20supravie%C8%9Buire.,%C3%AEnseamn%C4%83%20eliminarea%2C%20la%20propriu%2C%20a%20unor%20concuren%C8%9Bi>

<https://www.youtube.com/watch?v=3dyTfqV3Yw8>